

[Poul Møller.]

For at undgå social slagside af nogen art ved de foranstaltninger, jeg her har redegjort for, vil vi påbegynde en afvikling af tøjskatten. Derved hjælper vi dem, der har mange at klæde, og det forekommer mig, at netop tøjskatten er et tegn på, hvor tåbeligt vi indretter os her til lands. Socialdemokratiet slår syv kors for sig, hver gang der rejses tanker om nedskæring i de offentlige tilskud, men uden nævneværdige bekymringer belaster partiet de selvsamme familier med tøjskat. Formålet med den slags kan kun være at sikre staten rådighed over borgernes indkomster.

Dette alternativ til regeringens økonomiske politik er en samling af de tanker og en konkret udformning af de ideer, som længe har optaget oppositionen, og som vi ved flere lejligheder — også her i salen — har givet udtryk for. De er nu sammenfattet i en forpligtende helhed, men for den, der i årenes løb har lyttet til os, er der intet overraskende. Ud fra vort samfundssyn måtte vi arbejde for at stoppe statsmagtens vækst, og ud fra vor tro på folket måtte vi give den enkelte større frihed og kalde på de latente reserver, der findes i folket, og som kan bringe os igennem overgangstidens vanskelige år.

Jeg hører imidlertid tvivlernes røst: alt det er såre godt, men går det an netop nu? Vil det ikke fremkalde inflation? Kan et sådant program undgå at skabe overbeskæftigelse, der presser omkostninger i vejret og vil belaste vore valutareserver? Bør vi ikke vente, til vi har arbejdsløshed? Gustne overlæg og tilsyneladende bekymrede advarsler! Da jeg ikke opfatter mig selv som ætervader eller himmelstræber, anerkender jeg, at disse spørgsmål kan stilles; men de kan også besvares.

Må jeg minde om, at hver gang vi har været i valutanød, har folketinget forøget beskatningen, og hvis det også nu, da vi har en reserve, er umuligt at lette beskatningen, må jeg nok spørge de bekymrede: hvornår kan vi så lette skattetrykket?

Aldrig! Jo, siger den højtærede handelsminister, hvis vi får arbejdsløshed. Mon dog? Det har vi haft forholdsvis permanent, men turde man af den grund lette beskatningen? Aldrig! Hvis arbejdsløsheden f. eks. skyldes en forringelse af vor valutareserve på grund af øget import af færdigvarer og en nedgang i vor eksport, tror man da, at det høje ting tør nedsætte skatterne? Har vi ikke tværtimod rigelig erfaring for det modsatte: at vi netop i en sådan situation begrænser forbruget af hensyn til valutabalancen ved at lægge nye byrder på befolkningen?

Hvis vi derfor ikke benytter den nuværende stilling, må vi ganske enkelt drage den konklusion, at skatterne her i landet kun kan bevæge sig én vej, nemlig opad, og at alt andet vil blive stemplet som tankeløst og uansvarligt.

Nu er det jo heldigvis ikke sådan, at vi lever i en verden, hvor ingen regering har vovet at nedsætte skattetrykket, når valutamangelen var overvundet. Se til dr. Erhard i den vesttyske republik eller til Macmillan i Storbritannien — de har gjort det flere gange, og endda med held, betydeligt held. Skulle vore økonomer da være så meget klogere? Næppe. Og mon ikke den højtærede finansminister fortryder sine første kommentarer, hvori han på samtlige sagskyndiges vegne lyste de to partier i band? Siden er der jo kommet udtalelser både fra fhv. departementschef Cohn og fra professor, dr. polit. Jørgen Pedersen, der slet ikke nærer den finansministerielle frygt for at overlade mere ansvar til danske borgere. Og fremragende udenlandske økonomer står på samme linje. Hvis jeg f. eks. nævner den schweizisk-tyske professor Röpke, er jeg i hvert fald overbevist om, at den højtærede minister uden portefølje vil nikke bekræftende og genkendende og give mig ret i, at det nok er en kapacitet, som kan sige sparto til de statsvidenskabelige kandidater, han sidder i regering med, hvad enten det er de to, der findes i første række, ham, der sidder i anden række, eller ministeren på bageste